

“Pietosos com a nens”

Mentre considerava ara les meves misèries, Jesús, t'he dit: deixa't enganyar pel teu fill, com aquells pares bons, parassos, que posen en les mans del seu nen el do que d'ells volen rebre..., perquè saben prou bé que els infants no tenen res. —I ¡quin gran goig el del pare i el del fill, encara que tots dos sàpiguen el secret! (Forja, 195)

11 de desembre

La vida d'oració i de penitència, i la consideració de la nostra filiació divina, ens transformen en cristians profundament pietosos, com nens petits davant de Déu. La pietat és la virtut dels fills, i per tal que el fill pugui confiar-se en els braços del seu pare, ha de ser i s'ha de sentir petit, necessitat. Sovint he meditat aquesta vida d'infantesa espiritual, que no està renyida amb la fortalesa, perquè exigeix una voluntat ferma, una maduresa temperada, un caràcter fort i obert.

Pietosos, doncs, com infants: però no ignorants, perquè cada u ha d'esforçar-se, en la mesura de les seves possibilitats, en l'estudi seriós, científic, de la fe; i tot això és la teologia. Pietat de nens, doncs, i doctrina segura de teòlegs.

L'afany d'adquirir aquesta ciència teològica —la bona i ferma doctrina cristiana— ve mogut, en primer lloc,

pel desig de conèixer i estimar Déu. També es, al mateix temps, conseqüència de la preocupació general de l'ànima fidel per abastar la més profunda significació d'aquest món, el qual és un afaïçonament del Creador. Amb una monotonia periòdica, n'hi ha que tracten de ressuscitar una suposada incompatibilitat entre la fe i la ciència, entre la intel·ligència humana i la Revelació divina. Tal incompatibilitat només pot aparèixer, i encara aparentment, quan no s'entenen els termes reals del problema.

Si el món ha sortit de les mans de Déu, si es Ell qui ha creat l'home a imatge i semblança seva i li ha donat una espurna de la seva llum, el treball de la intel·ligència, per més que li costi, ha d'esbrinar el sentit diví que ja naturalment tenen totes les coses; i a la claror de la fe, en percebem també el sentit

sobrenatural, aquell que resulta de la nostra elevació a l'ordre de la gràcia. No podem admetre la por a la ciència, perquè qualsevol labor, si és veritablement científica, tendeix a la veritat. I Crist digué: *Ego sum veritas*. Jo sóc la veritat. (És Crist que passa, 10)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/dailytext/pietosos-
com-a-nens/](https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/pietosos-com-a-nens/) (22/03/2026)